

Pilda tânărului (laodicean) bogat

Luni, 4 mai 2009 – Alina Tudorică

Page | 1

Pilda tânărului bogat este exemplul pe care partizanii neprihănirii prin fapte îl dau pentru a susține ideea că trebuie să faci ceva pentru a obține viața veșnică.

Stă oare în puterea noastră să facem ceva pentru a obține desăvârșirea? Se poate țese oare neprihănirea în jurul verbului „a face”? Pentru că sistemul educațional și societatea în ansamblul ei ne formează după principiul că trebuie să faci ceva pentru a avea ceva sau pentru a fi cineva, suntem îndreptățiți să presupunem că se așteaptă ceva de la noi și în problemele spirituale. Dar chiar dacă ne clădim personalitatea și existența pe „a face”, în problemele spirituale „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela pe care L-a trimis El” (Ioan 6:29).

Contrazice oare acest verset indicațiile pe care Domnul Hristos i le dă tânărului bogat? Nicidecum! Dincolo de a-l învăța ce să facă, Domnul încearcă să-l ajute să vadă un lucru extrem de important: cine este el în raport cu cine este Dumnezeu, care sunt interesele lui în raport cu interesele Domnului. Domnul nu face decât să enunțe un principiu care în viața tânărului bogat își găsește aplicabilitatea în renunțarea la bogății.

Tânărul bogat era o persoană respectabilă în ochii celorlalți și în ochii săi. „Conducătorul acesta punea foarte mare preț pe propria neprihănire” (HLL pag. 64). Însăși pretenția că poate face ceva pentru a căpăta viața veșnică denotă faptul că avea o părere foarte bună despre sine. Domnul îi îndreaptă atenția către porunci pentru că dorește să-l conștientizeze de lacunele caracterului său, punându-l față în față cu legea sau caracterul Său.

Aceasta este maniera prin care Domnul lucrează cu fiecare din noi. El ne conduce pe calea desăvârșirii conștientizându-ne de propria păcătoșenie. Legea Sa (caracterul Său desăvârșit) nu este decât oglinda care ne ajută să ne vedem diformitățile, slăbiciunile și nevrednicia.

În vechiul Israel, Ziua Ispășirii oferea prilejul unei profunde cercetări a inimii. „Noi suntem în ziua cea mare a ispășirii” (Mărt. Vol.5, pag.552) când „credința lor va intra cu El în sanctuar, iar închinătorii de pe pământ își vor revizui cu grijă viața, comparând caracterul lor cu marele standard al neprihănirii. Vor vedea propriile lor defecte” (Mărt. Vol.5, pag.612). Acordarea neprihănirii sau lucrarea de sigilare de la sfârșitul Zilei Ispășirii este precedată de lucrarea de conștientizare a propriilor păcate și direct legată de aceasta.

Așadar, în discuția cu tânărul bogat, Domnul nu încearcă să-l antreneze într-un riguros program de fapte, ci încearcă să-i arate contrastul dintre Hristos și el, dintre neprihănirea autentică și spoiala de neprihănire pe care o pretindea el.

Împărțirea averii la săraci nu este o condiție pentru a intra în împărăția lui Dumnezeu sau pentru a fi un ucenic al Domnului. Prin îndemnul pe care i-l face, Domnul ilustrează un alt principiu enunțat într-o altă împrejurare: „Vai de voi bogaților, pentru că voi v-ați primit aici mângâierea” (Luca 6:24).

Bogăția (și nu doar cea materială, extrapolând ne putem gândi și la bogăția de ordin intelectual, afectiv sau chiar spiritual) îți conferă siguranță de sine și îți aduce și un oarecare confort sau mângâiere. A găsi mângâiere în bogății înseamnă a căuta împlinire în surrogat, a încerca să umpli vidul sufletesc cu altceva decât prezența Duhului Sfânt. Iar aceasta

nu este decât o încercare zadarnică dacă ne gândim la istoria tânărului bogat.: „El nu se gândea că i-ar lipsi ceva, dar tot nu era pe deplin mulțumit. El simțea că mai lipsește ceva” (HLL pag.64).

Problema golului sufletesc, a lipsei interioare, își are originea în Grădina Edenului. Goliciunea exterioară a primilor noștri părinți oglindea o realitate mult mai profundă: Duhul Sfânt plecase din locul locuinței Sale, Sfânta Sfințelor. Din clipa aceea locul acela a rămas gol. Încercările omului de a-l umple cu diverse lucruri au fost și vor rămâne zadarnice.

Adevărata împlinire o putem găsi doar în părtășia cu Hristos. Omul nu se va mai simți gol decât atunci când va fi umplut cu plinătatea Duhului. A intra în împărăția lui Hristos înseamnă a intra în trupul colectiv al lui Hristos, a fi una cu Dumnezeu. Acest lucru se va întâmpla la sfârșitul Zilei Ispășirii când Dumnezeu și omul vor deveni în sfârșit una. Încercările omului de a găsi împlinire în diverse lucruri (bogăție cazul nostru) sunt inutile și periculoase. Surogatele ne împiedică să fim una cu Hristos pentru că ele încearcă să monopolizeze locul care I se cuvine doar lui Hristos.

Privind istoria noastră prezentă prin prisma soliei către Laodicea constatăm că pilda tânărului bogat a devenit din nefericire pilda laodiceanului bogat. Pretenția că păzim legea și siguranța conferită de bogățiile doctrinare, precum și dorința arzătoare de a afla ce să mai facem ca să fim mântuiți ne califică pentru acest apelativ.

Însă noi avem infinit mai mult decât câteva replici (chiar dacă și acestea ar fi suficiente) care să ne aducă de pe calea propriei neprihăniri pe calea neprihănirii autentice. Belșugul de lumină revărsat asupra noastră ne poate scăpa de uimirea și consternarea ucenicilor care se întrebau cu deznădejde: „Cine poate atunci să fie mântuit?”

Nimeni nu poate fi mântuit prin puterile sau faptele sale pentru că acest lucru nu stă în puterea oamenilor. Lucrarea de mântuire, de desăvârșire a caracterului este 100% lucrarea lui Dumnezeu pentru că „în haina neprihănirii nu este niciun fir de lucrătură omenească” (COL 310).

Povestea tânărului bogat din Iudea secolului 1 are un final trist. Dar este la îndemâna noastră să scriem un final glorios pentru povestea laodiceanului bogat din secolul 21.